

„Nowa Reforma” wychodzi dwa razy dziennie.

Numer pierwszy wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni świątecznych, numer popołudniowy codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

Prenumerata wynosi:

	rocznie	półrocznie	kwartalnie	miesięcznie
W miejscu	24 koron	12 koron	6 koron	2 korony
W Austro-Węgry:				
— z przesyłką poczt.	32	16	8	3 kor. 70 h.
— z przesyłką poczt. i	38	19	9 kor. 50 h.	4 „ 20 „
— z przesyłką poczt. i	44	22	11 koron	4 „ 26 „
W państwach Niemiec	36	18	9 koron	4 „ 20 „
W innych państwach	48	24	12 „	5 „

Prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przysyła się nadsyłając wprost do Administracji „N. Reformy” w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3.

Telefon Redakcji i Administracji Nr 41. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

Nr rach. poczt. Kasy oszczęd. 857.484.

Rekopisów nadsyłanych Redakcja nie zwraca.

We Lwowie sprzedaje numerów po 12 hł. w Biurze dzienników S. Sokółowskiego, ulica Jagiellońska 8 i w Biurze Płohna, ulica Karola Ludwika 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

NUMER POPOŁUDNIOWY.

Prenumeratę przyjmują:

zamiejscową: Administracja „Nowej Reformy” i wszystkie urzędy pocztowe; miejscową: Administracja „Nowej Reformy”. — Główna trafikarna w Ryńku. — Agencja J. Hupca i A. Salomonowej, ul. Szczęśliwa 9; Biuro dzienników M. Hupca, ul. Jagiellońska 7; Trafika w Sukiennicach.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: We Lwowie Biuro dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21, S. Sokółowski, ul. Jagiellońska 3. — W Jarosławiu A. Amster. — W Tarnowie M. Rockach. — W Wiedniu Herman Goldschmid (sprzedaje oddzielnych numerów), I. Wollzeile 6. — M. Dukes Nachfolger, Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu). — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — H. Schalek (Wollzeile). — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur, 61 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy” za opłatą od miejsca wiersza drobnym pismem (petit) za pierwszy raz 20 h., za każdy następny raz 15 h. — Nadesłane po 60 h. od wiersza. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, pierwszy raz 40 h. — Załączniki do „Nowej Reformy” (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Od Administracji „Nowej Reformy”.

Z powodu nowego kwartału

i zwiększonego w tym terminie ruchu wysyłkowego, upraszamy o możliwie

najwcześniejsze

zgłaszanie prenumeraty, czy to bezpośrednio pod adresem: Administracja „Nowej Reformy” w Krakowie — czy też za pośrednictwem agencji.

Warunki prenumeraty ogłoszono w nagłówku dziennej.

Prenumeratę „Nowej Reformy” nabywać mogą dwutygodnik lwowski

„NOWE MODY”

po niższej dla nich cenie: 2 K. 65 h. kwartalnie wraz z przesyłką.

Pod flagą wszechpolską.

Mówi się i pisze wiele, może za wiele, o rzekomym dokonanej lub dokonującej się w naszych oczach demokracji kraju i społeczeństwa, — za mało krytycznie ocenia się ewolucję społeczną, zbyt pobłażliwie patrzy się na jej objawy i tendencje, a programy polityczne w kierunku wstępnym i reakcyjnym. Ogół społeczeństwa naszego w kraju bez wątpienia usposobiony jest demokratycznie i holduje zasadom postępowym w życiu publicznym; ale zadowalając się tem wewnętrznym przeświadczeniem, nie zadaje sobie trudu, aby widzieć, że na rachunek demokracji i pod jej flagą coraz częściej rozprzeczają się te same stronnictwa wsteczne i reakcyjne, które już dawno uważano za wycofane z obiegu publicznego życia i skazane, w najlepszym dla nich razie, na powolne obumieranie.

Znamieniamy n. p. jest fakt, że stare stronnictwo krakowskich konserwatystów nie stawia już w swojej dawnej fortecy i rezydencji, w Krakowie, kandydatów przy wyborach do ciała reprezentacyjnego. Przybrało ono nawet nową formę i skupia się bądź w „Prawicy Narodowej”, bądź w „Kole posłów krakowskich”. Druga stolica kraju nie staczała nigdy tych zaciętych walk o zasady polityczne, co Kraków; zdawało się więc, że wschodnia część kraju temu silniej jest „demokratyzowana” od zachodniej. W rzeczywistości stan posiadania politycznego demokracji polskiej przedstawia się zgoła inaczej. Już to samo, że kierownictwo administracji rządowej i autonomicznej spoczywa w ręku konserwatystów tych lub owych odzieni, świadczy dowodnie, że demokracja jest zbyt słaba, aby osiągnąć po naczelna władzę, skutkiem czego niegdyś musi w pracy publicznej dyktatorem przedstawicieli stronnictwa, dyagonalnie przeciwnego.

Demokracja na gruncie krakowskim i w zachodniej części kraju, zarówno miejska, jak ludowa, spełnia, rzecz można, w przeważnej części z dobrym skutkiem, swój polityczny obowiązek. Prąd demokratyczny i postępowy zniwelował niemal zupełnie wszechwładne dawne stronnictwo konserwatywne. W chwili tej atoli prądy reakcyjne znalazły schronisko i punkt oparcia we wschodniej części kraju u stronnictwa rzekomo także demokratycznego, które dla spogrzebowania swej siły i zdlawienia innych stronnictw, szerzące demokratycznych, przysparzając pod demokratyczne swoje skrzydła właśnie najbardziej wsteczne odłamy konserwatyzmu galicyjskiego, skupiające się w szlachcie podolskiej w t. zw. centrum i chrześcijańsko-społecznej partii ludowej.

Narodowa demokracja, — bó o niej to mowa — przez ten nienaturalny, oportunistyczny swój sojusz z żywiołami, dla ruchu demokratycznego wrogimi, — wniosła barykadę wobec postępu demokratycznej myśli polskiej, wstrzymała jej pęd do zwycięstwa na długie lata. Ona rzuciła zarzewie fermentu i zawiści w demokratyczne społeczeństwo polskie, które zdezerentowane zostało i pod narzuconą sobie presją nie może w dostatecznej mierze zdać sobie sprawy z tego, że kolumny w wirze walk politycznych, bardzo często błądzących, zamiast z myślą demokratyczną posubować, czynią z nią wstecz i samo z nią ruch wsteczny odbywa.

Niechże przecież nikt nie pozwala się oszukiwać pozorami, że demokratyczne stronnictwo polskie może mieć wspólne wytyczne z konserwatyzmem podolskim i z klerykalnym centrum. Interes narodowy jest niewątpliwie zasadą działania wszystkich stronnictw polskich, stojących na gruncie narodowym, — on więc nie przeszkadza tym stronnictwom wcale do rozwijania i popierania własnych programów, lecz z drugiej strony nie może być parawanem, pokrywającym zabójcze dla demokracji sojusze z konserwatyzmem, inne zgola wytyczającym sobie polityczne cele.

Sojusz wszechpolsko-podolsko-klerykalny jest wytworem równie horrendalnym, jak dla demokracji polityki zabójczy. Narodowa demokracja zda się przed krajem i społeczeństwem ciężki rachunek z tego zamachu na postępek demokratyczny, za to świadome i celowe oszukiwanie społeczeństwa rzekomo interesem narodowym za to zasłanianie krwią demokratyczną wrogich jej obcych organizmów politycznych, na śmierć cywilną skazanych. Demokratyczne społeczeństwo zbyt jest zdrowe, aby się dalo za-

trud tym jać i wcześniej lub później wydzielić go z siebie.

Idzie o to, aby ten proces wydzielenia nie wyniszczył sił i energii demokracji polskiej. A na to jest jeden, jedyny sposób: trzeba umieć patrzeć na objawy i działalność tego stronnictwa, które rości sobie pretensje do przewodnictwa w narodzie, a cofa go w rzeczywistości w jego politycznym rozwoju. Tam, gdzie swoją firmę uważa za niepopularną, idzie stronnictwo wszechpolskie chylikiem, nakrywa się firmą obcą, lub zgola głosi bezpartyjność, jako inwencję polityki nowego typu. Tej metody trzyma się stronnictwo wszechpolskie w zachodniej części kraju, a specjalnie w Krakowie. Nie mogło przenieść na siebie, że Polskie Stronnictwo Demokratyczne zapuszcza tutaj zaczęło silne korzenie, że wpływ swój utrzymało do tego stopnia, iż dawna partya konserwatywna zbłądła na nowem demokratycznym tle, nie do poznania. Więc nuz mieć wody demokratyczne w Krakowie.

Przy ostatnich wyborach parlamentarnych zdradziło poprostu stronnictwo wszechpolskie demokratów i pomimo zawartego z nimi sojuszu, głosowało na socjalno-demokratycznego kandydata, który dzięki temu odniósł zwycięstwo, o jakim nawet sam nie marzył. Teraz dali narodowi-demokracy inicjatywę do założenia komitetu „obywatelskiego”, który pod pokrywką bezpartyjności pracuje dla wszechpolsko-podolskiego sojuszu. Dość powiedzieć, że firmant kandydatu tego komitetu, p. Stronicki, żyjący się demokracją w Krakowie, do tego stopnia dogadza przekonaniom politycznym szlachty podolskiej, że ta ogłasza go „zapasowym” swoim kandydatem z kuryi swojej wielkiej własności.

To stronnictwo wszechpolskie, które w organicznie zdobywa Kraków, odmawiając mu prawa do polskości, narzuca mu dzisiaj kandydatów, którzy mają być forpocztami tej politycznej i społecznej reakcji, z której Kraków już się dawno otrząsnął i dzięki temu na nowo wkroczył tor samodzielnosci i rozwoju.

A przy obecnych wyborach do Sejmu, przy tym niesłychanie doniosłym akcie, który zdaje się być o sanacji stosunków narodowościowych i społecznych w kraju, potrzeba właśnie, aby jego demokratyczny ogół, dotąd w zwycięskim idący dla swoich ideałów pochodzie, zdawał sobie jasno sprawę z tego niebezpieczeństwa rozterki i walki, których zarzewie rzuca w jego mury stronnictwo wszechpolskie. Zonydani przez nie wybitni działacze Polskiego Stronnictwa Demokratycznego stają jako kandydaci poselscy do Sejmu, zgodnie postawieni przez obie grupy demokratyczne w mieście. Spełnili one wobec Rady naczelnej i całego stronnictwa swój obowiązek, jednocząc się w tej decydującej chwili.

Mamy nadzieję, że wyborcy krakowscy, w pełnem zrozumieniu swego obywatelskiego obowiązku, zgodnie i solidarnie głosując na listę zjednoczonych komitetów Polskiego Stronnictwa Demokratycznego, położą kres wrogim dla demokracji kraju zakusom i przyczynią się do zwycięstwa zdrowej polityki narodowej w Sejmie krajowym.

Dziwne drogi polityki austriackiej.

Musimy się cofnąć w niedaleką przeszłość i wspomnieć o historycznym posiedzeniu Sejmu węgierskiego w dniu 19 b. m. Na posiedzeniu owym hr. Stefan Tisza, prezydent gabinetu węgierskiego, w porozumieniu z ministrem spraw zagranicznych, hr. Berchtoldem, wygłosił wielką mowę o polityce Austro-Węgry wobec państw bałkańskich. Mowa ta przeznaczona była dla Europy wogóle, a dla Rosji w szczególności i wywołała też w Europie wielkie wrażenie. — A Rosja? Otóż w dalszym ciągu niniejszego artykułu przedstawiemy zachowanie się gabinetu petersburskiego, przedtem zaś musimy przypomnieć tutaj niektóre ustępy z owej wielkiej mowy.

Hr. Tisza, przedstawiając cofanie się Austrii z jednego stanowiska na drugie, tudzież bezwzględność sprzymierzonych państw bałkańskich, które — jak się wyraził premier węgierski — nie troszczyły się o prestręgi mocarstw europejskich, lecz rozgromiły Turcję, w następujący sposób uzasadniał owo cofanie się: „Ponieważ na Bałkanie wielki proces historyczny odbył się naturalnie, organicznie i na podstawie wewnętrznej siły, więc sytuacja stała się dla nas nie do utrzymania. W tym celu przystąpiliśmy do rozwiązania zadań własnymi siłami”.

Zalutując się z przeszłością, przeszedł hr. Tisza do teraźniejszości i przyszłości. „Nowy porządek rzeczy, wytworzący się obecnie na Bałkanie — mówił hr. Tisza — nie może dawać powodu do małoduszności, chwiejności, lub pesymizmu po naszej stronie. Fakt, że państwa bałkańskie zajęły należące im się stanowiska, upraszcza położenie pod niejednym względem i usunie także w państwach bałkańskich ów nastrój, który tym państwom w polityce naszej, obcej utrzymać „status quo”, ka-

zai upatrywać wroga dla nich tendencję, chociaż my chcielibyśmy oddać im przysługę”.

Przedstawiając rozmaite sukcesy bałkańskiej polityki Austro-Węgry, zakończył Tisza mowę swoją, następującą, zupełnie wyraźną apostrofą: „Sprawa podziału adocyzy wywołała ostre przeciwieństwa, które spowodowały nawet niebezpieczeństwo wojny. Do tego wszystkiego przybyła jeszcze akcja Rosji. Stanowisko nasze wobec tej akcji już określiliśmy: Państwa bałkańskie muszą być niezawisłe. Obecny konflikt, mogą one załatwić pokojowo, lub za pomocą wojny. W razie wybrania drogi pokojowej, n. p. sądu rozjemczego, to samo przez się rozumie się, że sąd rozjemczy musi ukonstytuować się na podstawie wolnego postanowienia państw i być niezawisłym. Nie ścieramy interwencji żadnego mocarstwa. Również rozumie się samo przez się, że możemy przyjąć tylko takie rozstrzygnięcia, które państwom bałkańskim zabezpieczą zupełną niezawisłość. Żadnemu mocarstwu nie mogą być przyznane żadne przywileje, któreby ograniczyły niezawisłość państw bałkańskich. — Utrzymanie tej zasady jest dla nas kwestią bytu”.

Hr. Tisza jasno i wyraźnie określił stanowisko Austrii w sprawach bałkańskich, przytem wymienił Rosję, jako burzycielkę pokoju. Mowa hr. Tiszy, jak to już podnieśliśmy, wywołała wielkie wrażenie w politycznych centrach Europy, a w Londynie, jakby dla zażegnania konfliktu europejskiego, pospieszono z zapewnieniem, że mowa Tiszy nie jest „groźbą, tylko określeniem stanowiska Austrii”. Gabinet petersburski z majestatyczną obojętnością przyjął te prestręgi hr. Tiszy. Narzuciwszy przedtem zarówno Serbii jak Bułgarii sąd rozjemczy cara z zastrzeżeniem poddania mu się „a priori”, zaczął rządzić w Belgradzie i Sofii w taki sposób, jak gdyby to były stolice lennych państw.

Posł rosyjski w Belgradzie dawał rządowi serbskiemu rozmaite przyrzeczenia, i cofał je dowolnie, poniżając gabinet serbski w oczach narodu, a wreszcie sterował tak dalece Serbię, że państwo to, opuszczone przez wszystkich, zdało się na łaskę i niełaskę Rosji. Mając Serbię w swojej zupełnej mocy, gabinet petersburski polecił posłowi rosyjskiemu w Sofii, aby wobec rządu bułgarskiego, wystąpił bez rękawiczek. Przedstawiciel Rosji przy dworze cara Bułgarii wywiązał się z tego zadania gruntośnie przy równoczesnej pomocy swojego kolegi, rezydującego w Bukareszcie.

Gabinet bułgarski oświadczył, że przyjmie pośrednictwo cara, ale postawił w swojej stronie pewne warunki, które miały zabezpieczyć Bułgarię przed narzuceniem jej zbyt twardego wyroku. Rosja domagała się natomiast od Bułgarii ślepego zaufania, ale bezskutecznie. Pewnego dnia rząd bułgarski otrzymał od posta rumuńskiego w Sofii zawiadomienie, że Rumunia nie może być obecnym widzem i świadkiem podziału Turcji i musi żądać od Bułgarii nowych rekompensat. Za swoją neutralność podczas wojny z Turcją zażądała Rumunia odstąpienia jej przez Bułgarię twierdzy Sylistry i pasu ziemi nad Dunajem, obecnie powiada Rumunia, że w sporze bułgarsko-serbskim będzie tylko w takim razie neutralna, jeżeli otrzyma dalsze, osobne odszkodowanie. Dla poparcia swoich żądań Rumunia równocześnie zmobilizowała swoją armię.

Serbia upokorzona przez Rosję w sposób bezprzykładny odetchnęła. Obruszenie przeciwko Rosji, które w Belgradzie doszło do punktu kulminacyjnego, nagle zniknęło, a na miejsce jego powoli powraca wdzięczność dla cara, że mogąc Serbię zupełnie unicestwić nie czynił tego, przeciwnie poprawił sytuację Serbii wobec Bułgarii. Z kolei zapanowało przeciwko Rosji oburzenie w Sofii. Ale to oburzenie jest dla Rosji mniej niewygodnem. Gabinet petersburski wie, że Bułgaria już od szeregu lat pracuje nad uwolnieniem się z pod wpływów Rosji, chodzą więc o udowodnienie, że wpływy te istnieją i mogą Bułgarii dać się we znaki. Zresztą gabinet petersburski znajduje sposoby, aby także i Bułgarię ugłaskać. Łatwość ugłaskania będzie zależała od miary poparcia, jakiego ewentualnie Wiedeń uczyni Bułgarii.

Na razie oburzenie bułgarskie zostało świetnie opłacone pozyskaniem Rumunii dla planów Rosji. Nie potrzeba oczywiście dowodzić, że wystąpienie Rumunii przeciwko Bułgarii jest dziełem Rosji, przynoszącem niezaprzeczenie szczyt dyplomacji rosyjskiej. Ta nowa impreza rumuńska jest zarazem dotkliwą porażką, jeżeli nie klęską dla Austrii. Przez cały szereg lat pracowała dyplomacja austriacka nad tem, aby Rumunię zjednać dla Austrii. Powiodło się to tak dalece, że był czas, gdy mówiono nawet o tem, jakoby Rumunia miała formalnie przystąpić do trójprzymierza. To wprawdzie nie przyszło do skutku, ale też nie było potrzebem. Austrii, a z nią i trójprzymierzowi wystarczał fakt, że rząd rumuński jak najchętniej przyjmował wskazówki z Wiednia. Najdobitniejszym wyrazem tego stosunku była podróż do Bukaresztu generała Conrada-Hoetendorfa, szefa austro-węgierskiego sztabu generalnego. — Austrii na wypadek wojny z Rosją liczyła z całą pewnością na pomoc Rumunii. Armia rumuńska miała zabezpieczyć południowo-wschodni bok Austrii.

Nagle ta Rumunia rzuciła się w objęcia Rosji. Dlaczego? W polityce niema sentymentów. Rząd rumuński widział, że przyjaźń z Austrią nie przynosi mu spodziewanych korzyści. Austrija sprawiła to, że Rumunia nie przystąpiła do związku państw bałkańskich i w wojnie z Turcją nie szukała zwycięzcy. Austrija następ-

nie podsunęła Rumunii myśl, ażeby za swoją neutralność podczas wojny z Turcją zażądała od Bułgarii nagrody pod postacią Sylistry i kawałka ziemi. Po sławetnej podróży Conrada-Hoetendorfa, gabinet wiedeński zwrócił nagłe swój afekt ku Bułgarii, która miała mu służyć jako atut w grze przeciwko Serbii. Ażeby otrzymać Sylistry, a także nowe odszkodowanie od Bułgarii za neutralność wobec zatargu serbsko-bułgarskiego, przyjęła Rumunia chętnie pomoc Rosji. Dyplomacja austriacka pracowała co do Bałkanu w taki sposób, że dzisiaj Rosja rządzi nieograniczenie w Belgradzie, a ma przewagę w Sofii i Bukareszcie.

Na co się zdała wielka mowa Tiszy? Po co przez usta węgierskiego premiera zapewniała Austrię, że nie znieśli, ażeby na Bałkanie jakiekolwiek mocarstwo miało uprzywilejowane stanowisko, jeżeli w ciągu zaledwie 9 dni Rosja zdobyła sobie wyjątkową pozycję w Belgradzie, Sofii i Bukareszcie. — Telegram, umieszczony we wczorajszym porannym numerze naszego pisma, powiada, że akcja Rumunii wywołała w Wiedniu wielkie zdziwienie i przykre wrażenie. Ale dyplomacja austriacka sama jest winna, że Rumunia zwróciła się do Rosji. W tym wypadku może hr. Berchtold powtórzyć za Molierem: „Tu l'as voulu, George Dandin”.

Wszystkie zastrzeżenia Austrii, ogłoszone Europie przez hr. Tiszę, jako kwestya bytu monarchii nadnaujskiej, Rosja zignorowała w sposób lekceważący. Wypadek, który bywa czasami złośliwym reżyserem, sprawił, że w 9 dni po mowie Tiszy przemówił dla odmiany imieniem hr. Berchtolda prezydent austriackiego gabinetu hr. Stürgkh w austriackiej Izbie panów.

Hr. Stürgkh pominął milczeniem wszystko to, co w ostatnich dniach zaszło w państwach bałkańskich i poprzestał na uwadze, że „nie można wydać sądu stanowego o sytuacji z tak szybkim przebiegiem i z tak zmiennymi obrazami”. Następnie oświadczył premier austriacki, że mówi na podstawie porozumienia się z hr. Berchtoldem. Porozumienie było zbyt ciche do takich rewelacji, jakimi obdarzył hr. Stürgkh czcigodnych członków Izby panów. Zapewnił mianowicie stroskanych senatorów, że przeciwieństwa na Bałkanie straciły dużo ze swojej ostrości, że prawdopodobnie jest pokojowe załatwienie konfliktów i że wpływ Austrii na uregulowanie stosunków na Bałkanie będzie się kierował takim samym duchem, jakim w obec wszystkich narodów bałkańskich, jaki Austrija okazała podczas wojny.

Niestety — niewdzięczne państwa bałkańskie nie chcą tego ducha przyjaźni dopatrzeć się w polityce Austro-Węgry i po kolei rzucają się w ramiona Rosji. Wprawdzie hr. Tisza w dniu 19 b. m. zapewniał energicznie, że Austrii nie pozwoli na to, ale w dniu 27 b. m. hr. Stürgkh dyskretnie przemilczał o zastrzeżeniach swojego kolegi węgierskiego. Czyżby Austrija miała znów cofnąć się z „przeżytego stanowiska”? — Czyżby zaprzatowania na „kwestyę bytu” państwa austro-węgierskiego zmieniły się gruntośnie Rzeczywiście dziwne są drogi polityki austriackiej.

Nowe zawikłanie na Bałkanie.

(Telegramy „Nowej Reformy”).

Nadzieje w Petersburgu.

Berlin, 30 czerwca.

„Voss. Ztg.” donosi z Petersburga: W urzędzie dla spraw zagranicznych oceniają sytuację na Bałkanie dość spokojnie. Spodziewają się tutaj, że w najbliższych dniach nadesłane tu będą memorjały rządów bułgarskiego i serbskiego, które tworzyć będą podstawę dla rosyjskiego sądu o rozjemczego. Jakże ostrożnie stanowisko zajmie Serbia, pokaże się na dzisiejszem posiedzeniu skupczyny.

Wrażenia w Konstantynopolu.

Paryż, 30 czerwca.

Z Konstantynopola donoszą: Wiadomości o ewentualnem starciu pomiędzy Bułgarią a Rumunią wywołały na giełdzie tutejszej wielkie zaniepokojenie. Odjazd rumuńskiego okrętu „Elżbieta” nważano tutaj jako początek wojny. Posel rumuński zapewnia jednak, że odjazd „Elżbiety” był już dawno postanowiony. Wczoraj powiewała po raz pierwszy, od początku października roku zeszłego, znów bułgarska flaga w porcie konstantynopolitańskim. Przypłynęło też tutaj kilka parowców bułgarskich, które podczas wojny znajdowały się w portach greckich. (Wiadomości ta jest ogromnie ważna i jeżeli się potwierdzi, będzie to dowodem, że Bułgaria zapewniła lub zapewni sobie pomoc Turcji na wypadek zbrojnego starcia z Rumunią i Serbią. Pamiętajcie na to, że pod Czataldzą znajduje się dotąd około 200.000 wojsk tureckich. Czy nie znajdujemy się może wobec niespodzianki sojuszu bułgarsko-tureckiego? Na Bałkanie wszystko jest możliwe. Prz. uch.)

Uchwała serbskiej partii wojennej.

Sofia, 30 czerwca.

Pisma tutejsze donoszą z Belgradu: W pomieszczeniu ministra wojny, Bojanowicza, odbyło się ubiegłego czwartku zebranie ligi oficerskiej. W obradach uczestniczyli pomiędzy innymi: następca tronu, przywódca stronnictw i dawniejszy minister skarbu

Paczu. Spór serbsko-bułgarski uchwalono załatwić z bronią w rękę.

Starcia pod Zletowem.

Sofia, 30 czerwca.

O zacięciach w Zletowo donoszą: Ponieważ mieszkańcy Zletowa utworzyli czetę z Abezowem na czele, postanowili Serbowie żony i córki mieszkańców Zletowa szanować. — Z tego powodu ceta uderzyła na Serbów i ostrzeliwała ich, a cofnąwszy się na noc w góry, nad ranem wystąpiła znów i przypuściła atak na bagnety na Serbów. Byli tu tak że czynni ochotnicy macedońscy z Dibry. Serbowie zmuszeni zostali do ucieczki. Dwa razy jeszcze usiłowali potem zaatakować Bułgarów, zostali jednak za każdym razem odparci. Serbowie stracili kilkadziesiąt ludzi, w tem jednego oficera. Bułgarzy mieli dwóch rannych. Potem Serbowie podpalili Zletowo.

Stan „ex lex” w Czechach.

(Telegramy „Nowej Reformy”).

Praga, 30 czerwca.

Cała prasa zajmuje się zasyłaniem automomii Czech przez mające nastąpić zamianowanie rządowej komisji Czech. Odnośnie się do tej sprawy uchwały przedwczorajszej rady gabinetowej zostały przedłożone cesarzowi do zatwierdzenia. Niewątpliwie będzie Sejm czeski rozważać, którego kadencya i tak w jesieni b. r. dobiega końca.

Środki finansowe kraju są już w zupełności wyczerpane. Nie ulega wątpliwości, że zwolane na dzień 3 lipca b. r. zgromadzenie niemieckich posłów sejmowych wezwie niemieckich członków Wydziału krajowego do dymisji. Zgromadzenie poczyni zastrzeżenia co do osobistego składu rządowej komisji dla Czech, tudzież oświadczy się przeciwko podwyższeniu dodatków krajowych o 10%, i przeciwko poborowi podatku od piwa po 4 korony od hektolitru.

Protest czeskich realistów.

Praga, 30 czerwca.

W protestującej rezolucji oświadcza realści czeszy, że taktyka „Młodoczechów i agrarysów czeskich była od zawiązków swoich chybiona. Jedyną drogą, wiedzącą do sprawiedliwej ugody pomiędzy obu narodami, jest demokracja, a nie demokracja wyborcza, zarówno sejmowa, jak gminna. Wielka własność popiera we wszystkim rząd, ażeby utrzymać swoją przewagę w kraju. Rząd powinien uruchomić Sejm, albo go rozwiązać i rozpisć nowe wybory.

Stanowisko agrarysów czeskich.

Praga, 30 czerwca.

Organ agrarysów czeskich „Venkov” oświadcza, że jeżeli rząd chce obstrząść niemiecką wynagrodzić kosztem Czechów, to nań protestuje przeciwko temu. Przesilenie w Czechach stało się sprawą całego państwa. Pismo to przestrzega rząd przed absolutyzm zachciankami.

Stanowisko socjalistów.

Praga, 30 czerwca.

P. Smeral oświadcza w „Prawie Lidu”, że socjaliści czescy pragną utrzymania autonomii i będą walczyć przeciwko komisji.

Organ radykałów czeskich „Czeskie Słowo” donosi, że komisja rządowa będzie tak długo funkcjonowała, dopóki Czesi pod presją z góry nie zdecydują się na pokój z Niemcami. Klucz sytuacji znajduje się w rękach czeskich członków Wydziału. Jeżeli oni nie zażądają dymisji, to pozostaną na urzędzie także konserwatywni członkowie.

Wyjaśnienia dra Fiedlera.

Praga, 30 czerwca.

Były minister, poseł dr Fiedler, na zgromadzeniu wyborców w Karlinie bronił „Młodoczechów” przed zarzutami, jakoby w sprawie komisji rządowej „Młodoczechy” zawarli pakt z rządem. Mowa oświadczyła, że ustanowienie owej komisji jest jedynym wyjściem z przykrego położenia.

Kandydaci sejmowi z miast.

We czwartek 3 lipca odbędzie się wybory 28 posłów na Sejm z kuryi miejskiej. Dotychczasowy stan posiadania stronnictw z tej kuryi był następujący: demokraci 15, narodowi demokraci 5, konserwatyści 5, dżicy 2, centrowie 1.

Podajemy poniżej zestawienie kandydatów w poszczególnych okręgach, znacząc przynależność partyjną przez: (d.) demokraci, (nd.) narodowi demokraci, (p.) postępowy demokraci, (k.) konserwatyści, (s.) socjaliści. Nazwiska dotychczasowego posła podane jest w nawiasie.

Biała (Karol Haempel): Karol Haempel (Niemiec), Weiss.

Brody (Oktaw. Sala): Dr Tobiasz Aschkenazy (p.) bez kontrkandydata.

Drohobycz (Dr Alfr. Halban): Alfr. Halban (k.), dyr. Staromiejski (nd.).

Jarosław (Jabl): Dr Wład. Jahl (d.) bez kontrkandydata.

Kolomyja (Kieski): Jan Kieski (d.) bez kontrkandydata.

Kraków (Bandrowski, Federowicz, Landau,

Leo: Dr Ernest Bandrowski (d.), J. K. Federowicz (d.), Dr Jul. Leo (d.), Konst. Srokowski (d.), Kandydaci: Ign. Daszyński (s.), Dr Drobner (s.), prof. Bujak (nd.), inż. Drobniak (nd.), szef sekcji Piwocki (nd.), prof. Stróński (nd.), inż. Tomasz Gramatyka, jako kandydat grupy mieszczańskiej z koła mieszczańskiego (Ul. Jagiellońska 1. 9.).

Lwów (Adam, Battaglia, Głabiński, Loewenstein, Neuman, Rutowski): Dr Tadeusz Dwernicki (d.), dr. Józef Olszewski (d.), dr. Tadeusz Rutowski (d.), dr. Aleks. Lisiewicz (pd.), inż. Hipolit Sliwinski (pd.), dr. Adam (nd.), prof. Stan. Grabski (nd.), prezydent Neuman (bezp.), radny Edmund Riedl (bezp.), Józef Hudec (s.), dr. Przygodzki (kat. nar.).

Nowy Sącz (Korytowski): Namiestnik dr Witold Korytowski (k.) bez kontrkandydata.

Przemysław (Doliński): Dr Franciszek Doliński (d.), radca Grzędziński (nd.).

Rzeszów (Jabłoński): Dr Stanisław Jabłoński (nd.) bez kontrkandydata.

Sambor (Sobolewski): Dr Marcin Szarski (k.), W. Wójcicki (nd.).

Stanisławów (Biliński): Minister dr Leon Biliński (k.) bez kontrkandydata.

Strzyż (Misiński): Dr Marcell Misiński (d.) bez kontrkandydata.

Tarnopol (Michałowski): Dr Włodzimierz Kozicki (d.), Rajmund Schmitt (nd.).

Tarnów (Terzili): Dr Tadeusz Terzili (d.) bez kontrkandydata.

Brzeżany-Złoczów (Schaezel): Dr Stanisław Schaezel (d.) bez kontrkandydata.

Gorlice-Jasło (German): Dr Ludomir German (d.), dr. Baranowski (nd.).

Sanok-Krosno (Ang. Gorayski): Dr Alfred Zgorzki (l.), Kazimierz Laskowski (k.).

Podgórze-Wieliczka (Marewski): Franciszek Marewski (d.) bez kontrkandydata.

Bochnia-Wadowice (Maiss): Dr F. Maiss (d.) bez kontrkandydata.

Z ruchu wyborczego.

Kraków, 30 czerwca.

Dzisiaj, w kury gmin wiejskich rozpoczynają się wybory do Sejmu, będąc powołane do życia i trzymają w napięciu opinię publiczną. W miastach oczywiście skierowana jest powszechna uwaga na dzień 3 lipca (czwartek), jako termin wyborów z kury miejskiej.

W Krakowie rozwija się wcale ożywiona akcja wyborcza, zważywszy, że wystąpiło dotąd 11 kandydatów. Oprócz czterech kandydatów „Komitetu obywatelskiego” forsowanego całą siłą przez koalicję wszechpolsko-podolsko-reakcyjną, kandydaci pp. Daszyński i Dr Drobner, jako socjaliści-demokraci, i p. T. Gramatyka, postawiony przez grupę mieszczańską, za której przywódce uchodzi p. Piotr Kosobudzki.

Każdy, kto zna nastroje polityczne w Krakowie, wyrobił sobie dość trudności sąd o szansach tych kandydatów. My tylko zwolennicy idei demokratycznej przestrzedz musimy przed kombinacjami w układaniu listy kandydatów, gdyż przez to, jak wieloletnie doświadczenie uczy, w wypadkach takich pomaga się do zwycięstwa kandydatowi zupełnie innemu, którego się nawet zwalcza.

Dlatego prosimy wszystkich zwolenników naszego dziennika, aby do urny wyborczej szli karnie i głosy swoje oddawali na niezmienioną listę zjednoczonych komitetów Polskiego Stronnictwa Demokratycznego, która opiewa:

Dr Ernest Bandrowski
Jan Kanty Federowicz
Dr Juliusz Leo
Konstanty Srokowski.

Ciekawym epizodem obecnej akcji wyborczej jest „wojna”, którą wypowiedział przywódca niezawisłych żydów postwoi Adolfini Grossowi kandydat socjalistyczny p. Daszyński. Szczegóły tej kontrowersji znajdują czytelnicy na 3 stronie dziennika.

Zgromadzenie Demokratyczne. Przypominamy, że dzisiaj o godzinie pół do 9 wieczór odbędzie się w sali kupańskiej w gmachu magistratu posiedzenie pełnych komitetów wyborczych Polskiego Stronnictwa Demokratycznego.

Jutro, we wtorek, o godz. 7 wieczór, odbędzie się walne zgromadzenie wyborców w krakowskich w Starym Teatrze. Na zgromadzeniu tem staną czterech kandydatów obu komitetów P. S. D. i wygłoszą swoje wyznaczenie wiary politycznej.

Zgromadzenie kupieckie. W poniedziałek 30 bm. o godz. 8 wiecz. w lokalu karc. Stowarzyszenia kupców (ulica Grodzka 1. 43. i p.) odbędzie się zgromadzenie z porządkiem dziennym: „Kupcy wobec wyborów do Sejmu”.

Technicy wobec wyborów. Otrzymujemy pismo następujące:

Gdy w chwili wyboru posłów do Sejmu krajowego ważą się losy przyszłości państwa, która, oparta na podstawach, zgodnych z duchem czasu, zabezpieczy nie tylko kulturalne i historyczne dziedzictwo naszego narodu, ale wskazuje również nowe drogi przyszłości gospodarki kraju, operującą się na zasadzie załatwienia interesów najszerzych warstw społeczeństwa, nie należy zapominać, że wśród grona posłów sejmowych powinna być techników polskim zabezpieczona odpowiednia reprezentacja, aby ich rzetelny, bogaty w wiedzę fachową i wybierani zśród techników krajowych, zgrupowanych w korporacjach technicznych Lwowa i Krakowa, mogli w Sejmie skutecznie pracować nad przyspieszeniem ekonomicznego i gospodarczego rozwoju kraju. Wobec obywatelskiego zadania, jakie czekają nasz przyszły Sejm krajowy na polu melioracji, budowy dróg żelaznych i krajowych, regulacji rzek, budowy szkół, szpitali etc. fachowe siły, wybierane przez techników wśród swoich członków, dałyby Sejmowi dzielne jednostki, których praca byłaby dla kraju z wielką korzyścią.

Pomimo że od szeregu lat technicy żądają energicznie należnej im reprezentacji w Sejmie, jednak służna ta sprawa w dotychczasowych projektach nie została nawet zasadniczo uwzględniona tak, że obecnie zmuszony jest cały świat techników polskich jak najenergiczniej żądać od przyszłych posłów sejmowych, aby służnie to żądanie do swojego programu włączyli i zobowiązali się skutecznie ich bronić.

Jednym słowem i zapał, jaki wywołuje może tylko

pożucie słusznosci sprawy, objawia się w gorącej pracy, rozwiniętej w utworzony obszerny komitet wyborczy techników, który uprosił p. radę dworu J. Horeszkiewicza, aby na przedwborze zgromadzeniu wyborców, mającym się odbyć w dniu 1 lipca 1913 w Starym Teatrze, najważniejsze postulaty techników polskich przedstawił. Za komitet: Jan Peros. Ludwik Regiec.

Kandydatura z Podgórze-Wieliczki. Magistrat m. Wieliczki przesyła nam pod datą 27 b. m. l. 4207 pismo następujące:

„Na dzisiejszym posiedzeniu Rady miejskiej oświadczył burmistrz Franciszek Aywas, iż poddając się orzeczeniu Rady naczelnej Polskiego Stronnictwa Demokratycznego, która zatwierdziła na okręg Podgórze-Wieliczka kandydaturę dotychczasowego posła p. Maryewskiego, obstaruje przy już poprzednio złożonym i na posiedzeniu komitetu, i na posiedzeniu Rady miejskiej, oświadczeniu, iż kandydaturę swoją cofa i że gdyby nawet kandydaturę jego wbrew temu oświadczeniu popierano, wyboru nie przyjmie i uprasza, aby jednomyślnie popierano kandydaturę p. Maryewskiego.

Rada miejska uznając powody, które kierowały postanowieniem burmistrza Aywas, uchwala popierać kandydaturę p. Maryewskiego.”

Wybory we Lwowie.

Polskie Stronnictwo Demokratyczne uchwaliło z m. Lwowa, wybierającego sześciu posłów, postawić kandydatury:

1) Dr. Tadeusz Dwernicki, adwokata i radnego m. Lwowa.

2) Dr. Natana Loewensteina, adwokata, posła do Rady państwa.

3) Józefa Olszewskiego, dyrektora Ligi pomocy przemysłowej.

4) Dr. Tadeusz Rutowski, wiceprezenta m. Lwowa.

5) Dr. Aleks. Lisiewicza, posła do Rady państwa.

Stronnictwo demokratyczno-postępowe stawia: 1) Lisiewicza, 2) Sliwskiego, 3) Loewensteina, 4) Rutowskiego, 5) Hudeca. Narodowa demokracja stawia trzech kandydatów swoich (Adam, Głabiński, Grabski), a popiera: przedstawiciela grupy katolicko-narodowej dr. Przygodzkiego i przedstawicieli Koła mieszczańskiego: prezydenta Neumana i radnego Riedla.

Wyścigi konne.

Kraków, 30 czerwca.

Wczorajszy ostatni dzień wyścigów zgrupował na torze mnóstwo publiczności. Zainteresowanie gonitwami było bardzo wielkie, szczególnie dla tego, że współzawodniczyli przeważnie konie równej klasy.

Przy totalizatorze panował ruch nadzwyczaj ożywiony. Zwycięstwo tym razem sprzyjało stajni p. Zangena, którego konie na śledm biegów wzięły cetero pierwsze nagrody. Jego koń również zwyciężył w biegu losowania, a po losowaniu przypadła na własność posiadaczowi losu nr 988, którym jak się okazało był dr Michał Kornhäuser, koncepiant adwokacki w Krakowie.

Wynik biegów był następujący:

I. Wyścig z przeszkakiwaniem płotów. Panowie jeżdżą. Nagroda 1800 koron, z których 1200 kor. zwycięzcy, 300 kor. drugiemu, 200 kor. trzeciemu, 100 kor. czwartemu koniowi. Dla 4-letnich i starszych koni wszystkich krajów, które w latach 1912 i 1913 żadnego wyścigu o wartości najmniej 1800 kor. nie wygrały.

Meta 2400 m.

Biegali trzy konie. 1) „Persiat” hr. Esterhazygo. 2) „Pan Dulska” p. Ostaszewskiego. 3) „Bairgiri” por. Juliusza Kreisla. Totalizator 26 za 10.

II. Nagroda rządowa. 2100 koron, z których 1500 koron ofiarowanych przez ministerstwo rolnictwa, zwycięzcy, 300 koron z kasy Towarzystwa, drugiemu, 200 koron z kasy Towarzystwa, trzeciemu, 100 koron z Towarzystwa, czwartemu koniowi. Dla 3-letnich i starszych ogierów i klaczy wychowanych w Galicji albo na Bukowinie.

Meta 2000 m.

Biegali trzy konie. 1) „Wilkołak” p. Ostaszewskiego. 2) „Pelusia” p. Stanisława. 3) „Dale” p. Łukasiewicza. Totalizator 13 za 10, 37 za 20, 186 za 100.

III. Nagroda Wawelu. Handicap. 3200 koron, ofiarowane przez austriacki Jockey-Klub, z których 3000 koron zwycięzcy, 400 koron drugiemu, 200 koron trzeciemu koniowi. Dla 3-letnich i starszych koni wszystkich krajów, które w latach 1912 i 1913 żadnego wyścigu o wartości najmniej 10,000 koron nie wygrały.

Meta 1600 m.

Biegali dwa konie. 1) „Sarasate” p. Zangena. 2) „Bursak” p. Wodanera. Totalizator 13 za 10, 27 za 20, 135 za 100.

IV. Hrabiego Jana Tarnowskiego Memoriał-Stakosa. Nagroda 5000 koron zwycięzcy, 600 koron drugiemu, 400 koron trzeciemu koniowi. Dla 3-letnich i starszych kontynentalnych koni z wyłączeniem francuskich. Zwycięzca, w latach 1912 lub 1913, wyścigu o wadze zastosowanej do wieku o wartości najmniej 6000 koron, jakoteż konie, które w latach 1912 i 1913 ogółem najmniej 20,000 koron wygrały są wykluczone.

Meta 1200 m.

Biegali cztery konie. 1) „Grom” p. Zangena. 2) „Pelusia” p. Stanisława. 3) „Sesam” p. Zangena. Totalizator 14 za 10, 28 za 20 i 141 za 100, miejsce 154 i 154.

V. Wyścig gładki losowania. Panowie jeżdżą. Nagroda 2500 koron, z których 1800 koron zwycięzcy, 600 koron drugiemu, 200 koron trzeciemu koniowi. Dla 3-letnich i starszych koni wszystkich krajów.

Meta 1600 m.

Biegali pięć koni. 1) „Rothe Real” p. Zangena. 2) „Brenta” p. Stanisława. 3) „Pansophie” p. Wodanera. Totalizator 16 za 10, 33 za 20 i 167 za 100, miejsce 68 i 184.

VI. Pożegnalny wyścig gładki. Nagroda 1800 koron, z których 1000 koron zwycięzcy, 300 koron drugiemu, 200 koron trzeciemu, 100 koron czwartemu koniowi. Dla 3-letnich i starszych koni, które w roku 1913 podczas meetingów Towarzystwa międzynarodowych wyścigów konnych i Galicyjskiego Klubu Jazdy Panów w Krakowie, w wyścigach gładkich z przeszkakiwaniem płotów lub z przeszkodami (Steeple-chase) biegali jednak nie zwyciężyły.

Meta 1400 m.

Biegali pięć koni. 1) „Halka” p. Zangena. 2) „Panienka” p. Łukasiewicza. 3) „Malacca” p. Grocholskiego. Totalizator 21 za 10, 42 za 20 i 213 za 100, miejsce 71 i 74.

VII. Końcowe Steeple-chase. Handicap. Panowie jeżdżą. Nagroda honorowa jeźdźcowi zwycięzcy i 2800 koron, z których 1400 koron zwycięzcy, 400 koron drugiemu, 300 koron trzeciemu, 200 koron czwartemu koniowi. Dla 4-letnich i starszych koni wszystkich krajów, które w roku 1913 podczas meetingów Towarzystwa międzynarodowych wyścigów konnych i Galicyjskiego Klubu Jazdy Panów, w Krakowie aż do czasu ogłoszenia wag w wyścigach gładkich, z przeszkakiwaniem płotów lub z przeszkodami (Steeple-chase) biegali.

Meta 3600 m.

Biegali pięć koni. 1) „Mokus” p. Radeckiego. 2) „Xenos” pr. Esterhazygo. 3) „Dick Turpin” p. Rosenthala. Totalizator 67 za 10, 134 za 20 i 1678 za 100, miejsce 70 i 59.

Kronika.

Kraków, 30 czerwca.

Z niedzieli. Rajno było w Krakowie ubiegłej niedzieli. Zakończenie roku szkolnego spowodowało do naszego miasta rodziców, którzy przybyli po dzieci swoje, wracające z plonem calorocznym do rodzinnych stron. We wszystkich szkołach średnich naszego miasta, odbyło się uroczyste rozdanie świadectw. Na rozpromienionych twarzach młodzieży naszej widać było zadowolenie, choć niektórzy wracali smutni, a zła nota na świadectwie była tego smutku powodem. Życzymy więc wszystkim i tym, którzy za dobrze zastaną pracę otrzymali dobre świadectwo i tym, którym się w tym roku nie powiodło, aby wakacje spędzili w zdrowiu i z zadowolonym sercem wrócili do domu, aby w nową pracę dać pociechy rodzicom i kraju.

Rajno też było i po południu, we wszystkich miejscach zabawowych, a bionia przedstawiały łańcuchy promieniste stolicznej miłości, zwłaszcza po wyścigach, gdzie słyszy się setki powozów i dorożek z wracającymi z wyścigów amatorami tego sportu. Wieleż zachmurzyło się, a kóło północy spadł dość silny deszcz.

Walne zgromadzenie Tow. przyjaciół sztuki pięknych w Krakowie. Wczoraj rano odbyło się walne zgromadzenie Tow. przyjaciół sztuki pięknych w Krakowie w gmachu Towarzystwa przy placu Szepeńskim. Przewodniczącym p. Wojciech Kosak przedstawił sprawozdanie z czynności za rok 1912. Wyraził on ustępującym członkom za ich wieloletnią pracę gorące i pełne uznanie.

Jerzy hr. Mysiełski w dłuższej przemowie podniósł, jako fakt bardzo znaczący, urządzenie przez nowy zarząd podzielenia godnej obecnej wystawy „Kół w malarstwie i rzemiołstwie polskie”, włączając przeszłość i teraźniejszość. Wystawę uważa za fakt wyjątkowego znaczenia dla rozwoju polskiej sztuki i nauki.

Żywa dyskusja wywołał obszerny referat p. Tadeusza Butrymowicza o bliźniach i rachunkach Towarzystwa, w którym wskazał drogi, jakimi kroczącymi należało, celem przysposobienia członków, zdobywania nowych źródeł dochodu i wydawnictwa stałych subwencji, które zawsze otrzymują wszystkie „Kunstvereine”.

W dyskusji zabierali głos prawie wszyscy obecni członkowie, potem przyjęto zastępującą rezolucję prof. Juliusza Nowaka: „Walne zgromadzenie wyraża przekonanie, iż tak kraj, jak i państwo, powinny w pełnej mierze przyjąć do stałą pomoc Towarzystwu, które w propagandzie piękna i sztuki zastępuje kraj i państwo, a przeto ma prawo do finansowego poparcia i wyraża dyktando, aby w tym kierunku jak najenergiczniej poczynił kroki”.

Po udzieleniu absolutorium zarządowi za rok 1912, przystąpiono do wyborów. W miejsce ustępujących 7 członków zarządu, wybrano: p. Tadeusza Butrymowicza, dra Feliksa Kopere, Witolda Noskowskiego, Władysława Prokocha, Juliusza Grossgo (jun.), dra Kazimierza Kostaneckiego i Jana Bakowskiego.

Kongres lekarzy odbył się ma w tym roku w Londynie. Prof. dr. Wicherkiel wicepół uśnią akcyę, aby zorganizować kongres wytypiła także odrębna sekcja lekarzy polskich i aby przedstawiciele polskiego świata lekarskiego nie byli zalienowani do państw zaborskich.

W tym celu odbyła się wczoraj w Krakowie uproszona przez prof. Wicherkielwicza konferencja, w której wzięli udział wybitni lekarze z obcych zagranic, ze Lwowa i z Krakowa. Powzięto uchwały, zmierzające do zapewnienia lekarzom polskim odrębnej organizacji na kongresie londyńskim.

Festyn „Monstre” w „Oleandrac”. Urządziło krakowskie Koło pań T. S. L., z którego dochoł przeznaczono na szkołę gospodarczą w Orłowej. Na festynie zjawili się, mimo dość niepewnej pogody, dużo publiczności. Także publiczność, wracając z wyścigów, przybyła po ukończeniu biegów wprost do „Oleandrac” na festyn, gdzie bawiono się doskonale i bez karoty spędzono najmniej kilka godzin. W program festynu wchodziły rozmaite niespodzianki, jak dzieło szczęścia i loterya spotykać, imieniny lalki, deszcz cukierków, pocztka, licytacja amerykańska i wiele innych niespodzianek dla dorosłych i dzieci.

Popisywała się także na festynie trupa derwiszów arabskich i Arabek, wykonując tańce i sztuki arabskie, Recco i Partner, słynni roweryści i inne atrakcje Parku zabawowego „Oleandrac”. Podczas festynu przygrywały dwie orkiestry wojskowe. Festyn udat się i przyśpół T. S. L. dochoł na cele szkoły gospodarczej w Orłowej.

Turniej tenisowy. Wczorajszymi trzeci z rzędu dzień zawodów tenisowych, urządzonych staraniem Akademickiego Związku sportowego, zgromadził liczną publiczność ze sfer sportowych Krakowa. — Szczegółowe tryumfy święcił p. Zemla, Librowski, Kleinadel i hr. Nostitz, których piękne uderzenia i place wywoływały częstokroć huragan oklasków. Gry posuwały się znacznie naprzód, tak, że dziś nastąpią już we wszystkich pierwszoklasowych konkurencjach rozgrywki. Do najciekawszych partii, które zostaną rozegrane dzisiaj rano, należą spotkania: Pawlas-Librowski, hr. Nostitz-Wolowski, Nowakówna, Lütendorf, Zemla-hr. Nostitz, ewentualnie Wolowski, Kleinadel-Librowski. — Po południu nastąpią gry końcowe w mistrzostwach Galicji, gdzie podwójnie mieszanej i handicapu, również obrona przez p. Sawedego nagrody wędrownie w mistrzostwie Krakowa (srebrnego pucharu, ofiarowanego przez Andrzeja hr. Raczynskiego).

Bursa im. dra Jordana, utrzymywana przez Towarzystwo opieki nad młodzieżą szkół średnich, przyjmie od 1 września 25 uczniów z klas niż-

szych szkół średnich krakowskich, którzy wzorowem zachowaniem i dobrą postępiem w naukach na to zasługiwali będą. Opłata za całe utrzymanie wraz z praniem wynosi miesięcznie 40 koron.

Podania o przyjęcie z dołączeniem rocznego świadectwa szkolnego należy składać na ręce prezesa Towarzystwa p. Józefa Winkowskiego, dyrektora V gimnazjum do 2 lipca włącznie.

Wszelkich informacji udziela kierowniczka bursy p. Malarska ul. Graniczna 1. 15 — codziennie od godziny jedenastej do czwartej.

Zawody w piłkę nożną. Wczoraj w „Parku gier i zabaw” „Cracovii”, odbyły się dwa mecze między czterema miejscowymi drużynami, jako dalsze ogniwu w konkursowych zawodach. Właściwy mecz między „Cracovią”, a „Spartą”, miały poprzedzić zawody między „Polonią”, a żydowskim klubem „Makkabą”. Ostatnia jednak z nieprzewidzianych przyczyn udziału w zawodach nie wzięła. „Polonia” więc rozegrała mecz z zorganizowaną pospiesznie „Cracovią” (rezerva). Mecz ten jednakże skrócono ze względu na to, by drugi rozegranie jeszcze za dnia. Rezultat wskutek tego był nierozegrany. Sędzią był p. Sperber.

Drugi mecz rozegrał się między „Cracovią” (I drużyna), a „Spartą”. Ta gra współzawodników, miała wiele zajmujących momentów. Przedwzrostkiem „Sparta” przedstawiła się bardzo sympatycznie. Bronią się ona, aż do ostatniej prawie chwili bez żadnej ze swojej strony straty. Fakt ten był dla amatorów piłki nożnej niespodzianką, wyrażającą bardzo przyjemnie dla „Sparty” usposobienie. Piętnaście minut bowiem przed końcem meczu udało się wprawdzie zrobić „Cracovii” (p. Kowalski) „goal”, który tak zderzał z nieznaczącym zresztą bramkarza „Sparty” p. Grossa, że puścił następnie dwa „goale” w trzech minutach od siebie odstępach czasu, prawie bez obrony.

W rezultacie więc zwyciężyła „Cracovia”, której udało się zrobić trzy bramki.

Mecz wczorajszymi był ostatnim w wiosennym sezonie. Sędziował p. Jacheł. Publiczności było niewiele.

Ćwiczenia saperów. Komunikują nam: W dniu 14, 15 i 16 lipca od godziny 3 do 5 po południu odbywać się będą ćwiczenia pierwszego batalionu saperów młami wybuchowemi na placu wojskowym, leżącym na wschód od przygł. gościńca warszawskim. W czasie tym przestrzeń, na której przebywają, z powodu tych ćwiczeń jest niebezpieczna, zamknięta będzie posterunkami wojskowymi, a dostęp dla cywilnej publiczności będzie niedozwolony.

Egzamin dojrzałości w Krakowie. Egzamin dojrzałości w III gimnazjum w Krakowie odbył się w dniach od 11—19 czerwca pod przewodnictwem delegata i członka Rady szkolnej krajowej dra Leona Sternbacha, a w dniach od 20—26 czerwca pod przewodnictwem rady państwa Ignacego Krauzia, dyrektora gimnazjum w Podgórzu. Do egzaminu przystąpiło 86 uczniów publicznych, 8 prywatystów i 9 eksternistów. Uznano dojrzałościami z odznaczaniem uczniów publicznych 24, prywatystów 2, eksternistów 4; dojrzałościami uczniów publicznych 55, prywatystów 5, eksternistów 5; reprobowano na pół roku uczniów publicznych 7, z prywatystów 1.

Świadectwo dojrzałości z odnaceniem otrzymali z oddziału A): Bartel Ezebiusz, Dąbrowski Henryk, Gesing Jan, Gościński Mieczysław, hr. Heydel Adam, Kropaczek Tadeusz, Merak Julian, hr. de Neville Franciszek, Potuzek Witold, Rogoziński Ernest, Stolzmann Jerzy, Schul Bogusław, Rosenzweig Gizela (przyw.), Starzewski Jan (przyw.), Ozajja Aleksy (ekst.), Kawczyński Józef (ekst.), Petrzyk Tadeusz (ekst.), Skorpuka Stanisław (ekst.). Z oddziału B): Czaputowicz Stanisław, Dunaj Salomon, Gdelmann Henryk, Górka Ludwik, Jachimski Jan, Jarosz Edmund, Markowicz Milan, Mikulicz Bolesław, Morgenstern Tadeusz, Smolecki Tadeusz, Wozniak Stanisław, Wykret Stanisław.

Świadectwo dojrzałości otrzymał z oddziału A): Aschenbrenner Tomasz, Butrymowicz Julian, Rydzewski Zygmunt, Chraszczyński Władysław, Schwarzenberg-Ozerny Kazimierz, Gadowski Adam, Gostomski Stefan, Gronicki Jan, Jaklicz Michał, Jakurka Andrzej, Kollat Feliks, książka Lubomirski Eugeniusz, Lubieński Wojciech, Mehoffer Tadeusz, Meus Henryk, Męciński Julian, hr. Michałowski Roman, Mylewski Michał, Namski Ludwik, Nowosielski Włodzisław, Przewicki Józef, Rutkowski Tadeusz, Schwarz Karol, Sobolewski Feliks, Stapiński Tadeusz, Stobiecki Adam, Thun Stanisław, Ullmann Adam, Włoczkowski Mieczysław, Wilczyński Jan, Włoczek Edward, Olecki Włodzisław (przyw.), Lubieński Jan (przyw.), Rosenstock Józef (przyw.), Szymanowski Wacław (przyw.), Obolowicz Gustaw (ekst.), Tomaszewski Czesław (ekst.), Weiss Rafin (ekst.).

Z oddziału B): Bujwid Stanisław, Czorny Karol, Damski Tadeusz, Drabicki Bartłomiej, Dygał Maryan, Feliks Wojciech, Galszka Mieczysław, Gleisner Henryk, Kahany Władysław, Kaufmann Zygmunt, Kopeński Edmund, Kubalski Marcell, Manaczyński Stefan, Matuszewski Ludwik, Mazur Henryk, Piekus Piotr, Schmidt Oskar, Szmaj Stanisław, Tobiaszewicz Antoni, Włoczkowski Franciszek (ekst.), Włoczkowski Maryan (ekst.).

Egzamin dojrzałości w gimnazjum V odbył się od 20 do 26 b. m., pod przewodnictwem dyrektora gimnazjum IV w Krakowie Romana Zawilńskiego. Świadectwo dojrzałości otrzymali:

Becher Jan, Beker Władysław, Blech Jakób (ekst.), Branner Wiktor (ekst.), Falandysz Henryk, Goldberg Leopold (z odzn.), Gollk Józef, Guzikowski Stefan, Jachimowicz Henryk (z odzn.), Kleinbandler Henryk, Kłoczek Józef, Kurasielwicz Tadeusz (przyw.), Sagan Jan, Leichter Izidor (z odzn.), Łukasiewicz Tadeusz, Łukasiewicz Karol, Łysak Eugeniusz, Maksyś Jan (przyw.), Masłanka Józef, Mendyk Jan, Michalik Leon, Mortier Fryderyk, Mortner Stanisław, Müller Michał, Nieć Kazimierz Jan (z odzn.), Nieć Kazimierz Bolesław, Ostrega Jan, Pec Aleksander (z odzn.), Peszkowski Bronisław, Podkowska Emil, Reich Karol, Silberberg Jonasz, Struga Ludwik, Szpil Stanisław, Szuba Władysław, Pobijaszewicz Józef, Toczyski Tadeusz, Waloschke Rudolf, Wolski Stanisław, Weiss Józef (z odzn.). Reprobowano na pół roku jednego ucznia publicznego i dwóch eksternistów.

Przypływ pomyłka co do nazwiska. Umieszczoną w porannym numerze z dnia 26 czerwca b. r. notatkę o kradzieży, dokonanej w kwesterze uniwersytetu Jagiellońskiego, musimy uzupełnić przez podanie właściwych nazwisk sprawców kradzieży, gdyż jedno z tych nazwisk zostało nam z polskiej fałszywie podane. Otóż kradzieży maszyn do pisania i kilku drobniejszych przedmiotów w kwesterze uniwersytetu dokonali dwaj sprawcy, a mianowicie Wiktor Walter, b. słuchacz filozofii, tudzież Tadeusz Jan Marciński, były aspirant farmacji w Strzynie. Otóż nazwisko Marcińskiego, podane

w sposób odmienny, spowodowało przykre nieporozumienie dla osób nieposzukanych i z osobą sprawy nie wspólnego nie mających.

Wamania. Do mieszkanka p. Abrahama Breita przy ul. Dietla 1. 57 wlamali się wczoraj niewieleśledzi dotychczas złodzieje i skradli większą ilość biżuterii i srebra wartości przeszło 4000 K.

Na szkoda p. Maksa Mirischa, zamieszkałego przy placu Bawół 1. 8 skradziono również wczoraj przedmioty srebrne i złote wartości około 400 K. Był bardzo mrodo, iż obydwoh kradzieży dopuścili się ci sami złodzieje.

Z kraju.

Budowa gmachu sądowego w Leżajsku. W Lwowie dnia 20 b. m. w biurach rady dworu Franciszka Skowrona odbyło się otwarcie ofert na budowę gmachu sądowego w Leżajsku. Zśród kilkunastu ofert najniższą była oferta architekta Ludwika Kopačka, budowniczego ze Lwowa, gdyż wynosiła 218,788.52 kor., po niej następowały Jana Pfeifera i Stanisława Rewuckiego 227,468 K., Jakóba Malinowskiego 233,573.52 koron, Józefa Telkiewicza, 238,735.26 K., Stanisława Celnarskiego z Łańcuta 237,361.53 koron, Michała L'powskiego 242,676.46 koron i Józefa Zawilskiego, majstra murarskiego z Leżajsku 243,847.91 koron. Budowę oddano więc budowniczemu Ludwikowi Kopačkowi.

Wstrzymanie ruchu kolejowego. Ze Lwowa donoszą: Z powodu usunięcia się nasyppu w kilku miejscach wstrzymano ruch kolejowy między Złoczowem a Tarnopolem, przypuszczalnie do środy.

Dyr. kol. państw. w Stanisławowie ogłasza: Z powodu usunięcia się nasyppów, wstrzymano ruch ogólny na linii Tarnopol-Podwysokie.

Z powodu podmycia toru wstrzymano ruch kolejowy na linii Dolina-Wygoda.

Z powodu uszkodzenia nasyppu wstrzymano ruch ogólny na linii Nadwórniańskie Przedmieście-Stęboda

Jeleń do brzości na Węgrzech, zmarł tamże dnia 24 czerwca. 5552

Maturę w seminarium T. S. L. im. Preissendana zdała Helena Pokornowska, której nazwisko mylnie było wydrukowane.

Stypendya dla rękodzielników z fundacji Maryi z Golewskich Czarkowskiej rozpisuje Wydział krajowy. Bliższych informacji udzieli Izbą handlowa w Krakowie.

Mianowania i przeniesienia. Minister kolei zamianował Eugeniusza Hawrysa, star. rewidenta kolejowego we Lwowie, zastępcę naczelnika oddziału komercyjnego we Lwowie, Jan Tischler, aspiranta kolejowego, został przeniesiony ze Starego Sącza do urzędu stacyjnego w Rozprzeczach.

Opera i operetka lwowska w Krakowie. W poniedziałek: „Grigri”. We wtorek: „Eugeniusz Oniegin”. Gościnny występ Jany Korolowej-Waydowej. We środę: „Życie paryskie”.

Opera i operetka Leliewicza. Jasio: Wtorek 1 lipca: „Violetta”. Środa 2 lipca: „Wrog kobiet”.

Match zapaśniczy

na który oczekiwała publiczność z tak wielkim zainteresowaniem, odbył się w sobotę 1 lipca przy wyprzedaniu do ostatniego miejsca cyrku. Punktem kulminacyjnym była przesłanie prowadzona walka między dwoma pierwszorzędnymi światowymi zapaśnikami, kapitanem JOHNEM BINNINGEM a ZBY-SKIEM CYGANIEWICZEM, w której zwycięstwo odniósł ZBYSKO, kładąc Binniga w 29 minutach 37 sekundach. Na matchu wyzwał światowej sławy atleta Ljucha obu Cyganiewiczów, z których młodszego, Władysława, wyzwanie to przyjęł. 5559

Dzwonnik Notre-Dames

podług WIKTORA HUGO, ukazuje się nadprogramowo od poniedziałku 30 czerwca b. r. do czwartku 3 lipca włącznie

w „Kino Nowości”. W roli ulicznej tancerki wystąpi STASIA NAPIERKOWSKA. — 5560

Kronika lwowska.

Lwów, 30 czerwca.

Zjazd młodzieży ukraińskiej. Dnia 2, 3 i 4 lipca odbędzie się we Lwowie powszechny zjazd ukraińskiej studenckiej młodzieży. Uroczyste otwarcie zjazdu nastąpi 2 lipca o godz. 10 rano. Porządek obrad zjazdu wypełnią referaty: „Ukraińska młodzież w ostatnich 40 latach na tle działalności Iwana Franka”; „Młodzież rosyjskiej Ukrainy”; jej zadania i konstrukcja”; „Ukraińska młodzież i teraźniejszość polityczne położenie narodowe”; „Młodzież i duchowa kultura narodu”; „Narodowe wychowanie”; „Uniwersytecka sprawa”; „Oświatowo-kulturalne i polityczne zadania ukraińskiej młodzieży”.

Z politechniki. P. Maryan Wierszbiński, rodem ze Lwowa, złożył II egzamin państwowy na wydziale inżynierskim (drog i mostów) lwowskiej politechniki.

Repertuar teatru lwowskiego. W poniedziałek: „Wiosna trzech króli”. We wtorek: „Mezallians”.

E. Gabryelska, Krzysztofory Kraków. Wynajmuje i sprzedaje pierwszorzędną fabrykę fortepianów, pianin, harmonii i pianole z gotową lub na spłaty nawet dwudziestomiesięczną. Instrumenty używane od cen najniższych. Wystawa obrazów. Wstęp wolny.

Posel Daszyński przeciw niezawisłym żydom.

Kraków, 30 czerwca.

Posel Daszyński wraz z drem Drobnem urządzają codziennie w Krakowie zgromadzenia w hotelu londyńskim na Stradomiu. Posel Daszyński na tych zgromadzeniach występuje jako obrońca interesów żydowskich, zwłaszcza niezawisłych żydów i ich przedstawicieli dra Grossa, zarzucając, że dr Gross „sprzedaje żydów”, gdyż „dzięki interwencji Bazesa” grupa demokratyczna „N. Reformy” nie mogła przeferować swojego kandydata dra Ignacego Landaua. Natomiast o żydach kahalnych wcale nie wspomina, przeciwnie, pocieszał wyborców, żeby się nie bali, gdyż Bazes nie będzie się gniewał, jeżeli jego wybiorą.

Niezawisi żydzi odbyli wczoraj zgromadzenie w sali przy ul. Bocheńskiej, na którym dr Gross wyraził zdziwienie, że posel Daszyński rości sobie pretensje do decydowania o tem, jak powinien postąpić przedstawiciel żydów w interesie samych żydów. Fakt jest, że w roku 1908 Daszyński nie kandydował wcale do Sejmu, faktem jest dalej, że w obecnej kampanii nie wysuwał kandydatury tak długo, dopóki nie była ułożona lista demokratyczna. Nie wiadomo tedy, jaki ma tytuł p. Daszyński do wyborców żydowskich, nie będących wcale socyalistami, z tego powodu, że pozbawiono ich mandatu żydowskiego. Nie zechce chyba p. Daszyński twierdzić, że więcej ma leży dobro ogółu żydów na sercu, niż posłowi Grossowi. Posel Stojalski mógł szerzyć o chłopów wiadomości o gruszcze za 20 K, którą zjadł Daszyński, ale żydzi są za mało dojrzały, żeby uwierzyli w ową złotą gruszkę, którą dostał dr Gross za to, że dr Ignacy Landau nie otrzymał mandatu do Sejmu.

Dr Gross przedstawił następnie całą historię orientacji w Krakowie i zabagnienia stosunków politycznych. Nie jego w tem winą, że socyalisci na Kazimierzu zupełnie bez powodu poczęli go atakować, że się połączyli z kahalnikami i chrześcijańsko-socyalnymi przy ostatnich wyborach do Rady miejskiej. Koroną tego dzieła jest, że obecnie posel Daszyński, z którym

dr Gross przez 20 lat pracował — dla odzyskania mandatu, przy szansach bardzo wątpliwych, nagłe rzucił się na posła dra Grossa a kahal bierze go w obronę. Żydzi są zawsze w mniejszości, są więc skazani na pakt. Jeżeli tedy mają mieć jakąś wartość polityczną, to muszą dać dowody, że umieją paktu dotrzymać, choćby on dla nich był mniej korzystnym. Jeżeli żydzi nie mają być rzucony na upadłość mandatu, to muszą okazać karność. Mogła się pomylić Rada naczelna niezawisłych żydów wraz z przywódcą dr Grossem, co do sposobu rozwiązania kwestii mandatów sejmowych w obecnej chwili w Krakowie, ale pakt zawarty musi być dotrzymany co do formy, musi się głosić o wszystkich, a wszystkich kandydatów, nie wolno żadnego z nich opuścić. Karność jest pierwszym warunkiem skutecznego działania politycznego. Dlatego dr Gross wezwał wszystkich, żeby przez liczny udział w głosowaniu i przez głosowanie na całą listę zjednoczonych komitetów demokratycznych, dali dowody, że żydzi umieją paktu dotrzymać i że są czynnikiem, z którym się muszą inne partie liczyć.

Zle jest, że wskutek oporu kahalnych żydów pozbawiono obecnie żydów mandatu, który posiadał dr Ignacy Landau, jednakże nie oznacza to jeszcze wcale stanowczej utraty żydowskiego mandatu w Krakowie, albowiem obecny Sejm musi być rozwiązany bez względu na to, czy dokona reformy wyborczej lub zadania tego nie spełni.

Ponieważ zaś przy następnych wyborach Kraków będzie miał 8 posłów, więc będzie dość miejsca nawet dla dwóch żydów. Nadto przy wyborach według nowej ordynacji wyborczej, może nam się uda znieść pełnomocnictwa, uzyskać gwarancję czystości wyborów, może się da uzyskać prawo proporcjonalne lub przynajmniej okręgi wyborcze tak, jak do Rady państwa, a wtedy naturalnie stosunki będą zupełnie odmienne. System głosowania z list musi być uchylony. Dzięki temu systemowi żydzi nie mieli w Krakowie dotąd nigdy zastępcy, jedynie rok 1908 stanowi pod tym względem wyjątek.

Nasi kandydaci mieszczańscy — mówili dalej dr Gross — uznają zupełnie równouprawnienie żydów. Trzech kandydatów znacie, bo byli już posłami. Nie znany jest panom może czwarty kandydat p. Konstancy Srokowski. Otóż mogą panów zapewnić — oświadczył dr Gross — że p. Srokowski broni zawsze równouprawnienia żydów, uznaje zasadę proporcjonalności — pod tym względem schodzimy się zupełnie z antysemitami. P. Srokowski przez „Głos Narodu” został nazwany „nad żydem” dlatego, że zwał całą bojkot żydów w Warszawie.

Nie ma więc p. Daszyński racji, występując jako obrońca specjalnych interesów żydowskich przeciw drowi Grossowi, który rzekomo „zdradził żydów” i nie ma powodu do takiej troski o los żydów z tego powodu, że zamiast niego postawił się kandydatem p. Srokowskiego, bo o kandydaturze żydowskiej niema mowy, a zresztą gdyby istniała kandydatura żydowska, to wtedy właśnie p. Daszyński nie byłby wcale kandydatem.

Posel dr Ign. Landau w obszernym wywodzie wyjaśnił stanowisko „Nowej Reformy” i przedstawił, że grupa demok. „Nowej Reformy” nie ponosi zupełnie winy za to, że żyda nie postawiono, bo z tej strony żądano postawienia kandydatury mowy (dra I. Landaua) ale musiała być zachowana „paritas” bo w razie przeciwnym grupa „Nowej Reformy” jako indywidualność polityczna musiałaby przestać istnieć. Żydzi kahalni nie chcieli się zgodzić na kandydaturę dr. Ignacego Landaua, grupa zaś mieszczańska nie chciała za kandydaturę kahalnej brać na swój rachunek. (Z tej grupy kandydują pp. Leo i Federowicz).

Dr Feldblum jako zastępca syonistów domaga się absencji żydów na znak protestu. Po odpowiedzi dr. Grossa i przemówieniu dr. Landaua przyjęto rezolucję dr. Grossa, zatwierdzającą pakt wyborczy, który zawierał Rada naczelna stronnictwa niezawisłych żydów.

Na zgromadzeniu poruszono jeszcze bardzo ciężki zarzut, podniesiony przez p. Daszyńskiego, że dr Gross jest z „antysemitami” Wajdą na jednym afiszu podpisany. Na to dr Gross zauważył, że socjaliści nieraz robią kompromisy wyborcze z chrześcijańsko-socyalnymi i figurują na jednym afiszu z wybitnymi antysemitami, a p. Wajda podpisał afisz, nie jako antysemita, lecz jako członek komitetu grupy mieszczańskiej Polskiego Stronnictwa Demokratycznego.

Po uchwaleniu rezolucji zamknął przewodniczący adwokata dr Oberländer to imponujące liczbą i powagą zgromadzenie.

Charakterystycznym jest zachowanie się socyalistów żydowskich na Kazimierzu. Przed bramą sali czekało kilkudziesięciu socyalistów żydowskich z p. Mischlem na czele, zajęli groźną postawą wobec dr. Grossa, który wyszedł ze sali — szli za nim aż do Stradomia, wołając za nim „zdradca”, dopiero koło hotelu londyńskiego ukazał się na widowni policyant, który rozprószył tych patentowanych obrońców żydostwa.

W przededniu wojny.

(Telegramy „N. Reformy” z dnia 30 czerwca.)

Pierwsze walki.

Sofia. Główna kwatery została wczoraj wieczorem zawiadowana, że Serbowie przesunęli znacznie większe ilości wojska, złożonego głównie z piechoty, ku przednim pozycjom w pobliżu stacji kolejowej Kriwolak niedaleko Koepreuli i stacji Udowo.

Wojsko serbskie, znajdujące się między Zletowo a Istip, otworzyło ogień na bułgarskie strzaże przednie. Zauważono silny ruch wojska serbskiego ku frontowym pozycjom serbskim.

Bułgarskie wojsko odpowiedziało na ogień serbski. O wyniku starcia nie wiadomo. Do drugiej walki przyszło koło miejscowości Lefiera, gdzie greckie wojsko na przednich pozycjach, otrzymało znaczne posiłki i otworzyło ogień na bułgarskie oddziały w chwili zmiany przednich straż

na pozycjach koło Szemaltos i na linii Tuzla Sziflik.

Wywiązała się zaołęża walka, o której wyniku nie jeszcze nie wiadomo.

Turecy i Bułgaria.

Wiedeń. „Südsüd. Corresp.” donosi z Konstantynopola: Turcy postanowili wyszukać obecną trudną sytuację Bułgarii i wystosować do niej notę z wezwaniem, aby w przeciągu czterech dni dała odpowiedź, czy zrzeka się odszkodowania pieniężnego i czy wycofa wszystkie swoje wojska z wybrzeża morza Marmara.

Echo zamordowania w wezyra. Konstantynopol. Skazany na śmierć za udział w zamachu na Szefteta paszę kapitan żandarmerii Nemet, został w Anatolii, przez ścigających go żołnierzy, zastrzelony.

Głódka wobec konfliktu.

Wiedeń. Na giełdzie panuje dzisiaj usposobienie silne, ponieważ liczą na pokojowe załatwienie konfliktu serbsko-bułgarskiego. Nadeszły bowiem informacje, że Bułgaria, w razie wojny z Serbią, musiałaby spełnić wszystkie żądania Rumunii.

Wiedeń. Okręt niemiecki „Breslau” przybędzie dziś do Poli, gdzie wsiądzie na jego pokład 4 oficerów i 88 marynarzy, aby się udać do Skutari, celem złusowania tamtejszej załogi.

Wiadomości „Nowej Reformy” z 30 czerwca.

Zamach na autonomię Czech.

Wiedeń. Prezydent ministrów hr. Stürgkh był wczoraj na długim posłuchaniu u cesarza, któremu przedłożył uchwały ostatniej Rady ministrów w sprawie ustanowienia rządowej komisji administracyjnej dla Czech.

Przesilenie gabinetowe w Rosji.

Paryż. „Petit Parisien” donosi z Petersburga: Kraży tu pogłoska, że stanowisko premiera Kokowcewa jest silnie zachwiane, zwłaszcza od kilku ostatnich dni. Następca Kokowcewa na stanowisku ministra skarbu miałby być Piotrowski, a następcą Kokowcewa na stanowisku premiera Durnowo.

Afera Burcewa.

Paryż. W bójce, do której przyszło tu między dwoma robotnikami włoskimi, jeden z tych robotników został zraniony. W czasie przesłuchania policyjnego, aresztowany oświadczył, że nazywa się Lyongista i stał w służbie rosyjskiej tajnej policyi, z której wystąpił przed kilku miesiącami, gdyż chciał ostrzedz Włodzimierza Burcewa o zamiarach policyi rosyjskiej, skierowanych przeciw niemu.

Lyonga starano się zmusić do podpisania deklaracji, w której miał oświadczyć iż wszystko, co opowiedział Burcewowi, jest nieprawdą. Lyong jednak odmówił temu żądaniu.

Podróż ks. Walli do Niemiec.

London. Ks. Walli wyjeżdża jutro do Niemiec. Gość angielski przebędzie kilka tygodni na dworze w księcia Meklenburg-Strelitz.

Niepokoje w Chinach.

Paryż. Z Pekinu donoszą, że biskup w Tai Han Fu uwiadomił francuskiego legata o zamordowaniu księdza hiszpańskiego, Bernata, w Kiato-Czen, gdzie znajduje się 3.000 powstańców, a tylko 200 wojsk rządowych. Rząd chiński przyrzekł, że winnych ukarze i spokój niebawem przywróci.

Wybory z kuryi wiejskiej.

(Telegramy „N. Reformy”).

Nadużycia wyborcze.

Wiedeń, 30 czerwca. „Polnische Nachrichten” donosi o nadużyciach, popełnionych przez władze rządowe przy wyborach w Galicji, z kuryi gmin wiejskich. I tak wielkich nadużyć dopuścili się starostwo przy prawoborach w Kolbuszowej, w Myslenicach i w Żywcu.

Posel Stapiński był w piątek w tej sprawie w namiestnika Korytowskiego. Ponadto całe przyzwydum P. S. L. uduło się w tej sprawie w deputacyi do namiestnika. Deputacya ta oświadczyła kategorycznie, że na wypadek, jeżeli podobne nadużycia powtórzą się dzisiaj, to jest w dzień wyborów, członkowie Polskiego Stronnictwa Ludowego bez jakiegokolwiek względu wystąpią z Koła polskiego.

We wtorek 1 lipca odbędzie się we Lwowie zjazd wszystkich posłów stronnictwa ludowego, na którym powzięte będą dalsze uchwały.

Następstwa wyborów.

Wiedeń, 30 czerwca. „Montagsrevue” w artykule wstępnym omawia dzisiejsze wybory do Sejmu galicyjskiego i wyraża wątpliwość, czy wobec niesłychanej agitacji przeciwników reformy wyborczej galicyjskiej, nowy Sejm galicyjski będzie zdolnym do pracy. Stosunki te wpłyną nie tylko na Sejm galicyjski, ale także na Radę państwa. Rząd będzie musiał się starać, aby obstrukcyja Rusinów w Sejmie galicyjskim nie przeniosła się do Rady państwa i aby nie udaremniła uchwalenia planu finansowego i innych ustaw.

Wyniki wyborów.

Krosno, 30 czerwca. Posel Stapiński otrzymał 117 głosów, kandydat konserwatywny Okoń 17 głosów, kandydat moskalofilski Kuryłowicz 31 głosów, narodowy demokrat Nawrocki nie otrzymał ani jednego głosu. Wybrany posłem posel Stapiński.

Nowy Targ, 30 czerwca.

Posłem wybrany dr Jan Bednarski. Lu

dowiec Jan Bednarski otrzymał kilkanaście głosów.

Skalań, 30 czerwca.

Głosowało 212 wyborców. Wybrany posłem hr. Leon Piniński, Podolak.

Tarnopol, 30 czerwca.

Głosowało 211 wyborców. Wybrany posłem Paweł Dumka, radykał ruski.

Ropczyce, 30 czerwca.

Wybrany posłem Jan Siwula, ludowiec.

Oświęcim, 30 czerwca.

Uprawnionych do głosowania w okręgu Białym-Oświęcim 226, głosowało 208 wyborców. Posel parlamentarny dr Łazarski otrzymał 111 głosów, Dobija 97 głosów. Wybrany posłem dr Łazarski.

Przemysł, 30 czerwca.

Głosowało 207 wyborców. Wybrany Ukrainiec Kormosz. Ks. Wład. Sapieha przepadł.

Horodenka, 30 czerwca.

Głosowało 184 wyborców. Wybrany posłem Antoni Theodorowicz, konserwatysta.

Jarosław 30 czerwca.

Głosowało 257 wyborców. Wybrany posłem ks. Witold Czartoryski.

Kosów 30 czerwca.

Głosowało 175 wyborców. Wybrany posłem Paweł Ławruk, radykał ruski.

Nowy Sącz, 30 czerwca.

Wybrany posłem Józef Maciuszek (koalicja narodowo-klerykalna) przeciw ludowcowi Narcyzowi Potoczowski.

Tarnów, 30 czerwca.

Wybrany posłem Wincenty Witos, ludowiec.

Gorlice, 30 czerwca.

Wybrany jednogłośnie minister Długosz.

Odpowiedzialny redaktor i wydawca:

Michał Konopiński.

NADESZANE.

Artykuły w tym dziale nie pochodzą od redakcji.

PISZCZANY

na Węgrzech (Póstyén)

najsilniejsze w Europie termy siarczano-murowe radykalne przeciw cierpieniom stawów, reumatyzmowi, artritowi, neuralgii, zwłaszcza ischias, po złamaniach i zwichnięciach. Urządzenia mieszkalne i kąpiele od najtańszych aż do luksusowych. Hotel „Termia” polcorony z łazienkami otwarty cały rok. Frekwencja 18.000 osób. Z Warszawy 16 godzin, z Krakowa 8, do Wiednia 3. Wszelkie informacje udziela lekarz zakładowy Dr Al. Teichmann, siema Kraków, latem Piszczany willa „Pannonia” albo Dyrektora zakładu.

Podziękowanie.

Tow. „Sokołowi”, Tow. „Gwiazdy”, Stowarzyszeniu Szynkarzy i Hotelarzy w Zakopanem i wszystkim Przyjaciółom i Znajomym mego ś. p. męża

Franciszka Niklasa

którzy, nie szczędząc czasu i kosztów, brali udział w pogrzebie w Krakowie i w ciężkim smutku mię pocieszały, składam stokrotnie „Bóg zapłać”. ŻONA i RODZINA.

Bernard Rosenstock

właściciel realności

przeżywszy lat 53, zmarł po długich i ciężkich cierpieniach dnia 29-go czerwca 1913 roku.

W nientulonym żalu pozostała żona i dzieci zapraszają Krewnych, Znajomych i Przyjaciół Zmarłego na obrzęd pogrzebowy, który odbędzie się dnia 1 lipca 1913 r. o godzinie 3 po południu z domu żałoby przy ulicy Basztowej 17 wprost na cmentarz żydowski.

Osobnych zawiadomień nie rozsyła się.

Prof. Dra Cybulskiego

woda do ust prawdziwa jest tylko z nazwą „TLENOL”.

!!!! Zadać wszędzie wody !!!!

do ust tylko TLENOL.

5022 3 ?

Dr Władysław KLUGER

b. Asyst. Klin. chorób wewn. Uniw. Jagiell. ordynuje w MARIENBADZIE, jak dawniej, od 15 maja, Dom „Stadt Hannover”, Kirchenplatz. 3105 12 27

Krynica -- Dr Marja Felauer

ordynuje, jak dawniej, w chorobach kobiecych.

Willi „Pod Białym Orlim”. — 3962 18 30

Iwonicz --- Dr Józef Jasiński

ordynuje w bieżącym sezonie, jak dawniej, od 20 maja Bazar. 3977 10 10

DO SZANOWNEGO ZARZĄDU FABRYKI „TLEN” WE LWOWIE.

Z prawdziwą radością widzę rok rocznie wzmagające się zapotrzebowanie sztucznych kąpiei węglowasowych w zakładzie zdrowym Iwoniczu, co wynika przedewszystkiem z rozszerzającej się wiary w ten wyborny środek na choroby serca w pierwszym rzędzie, a potem na cierpienia reumatyczne, artretyczne, jako też nerwowe. Ale dobre skutki zawiązujemy doskonałemu wyrobowi Waszej fabryki, który bezwarunkowo przewyższa wszelkie wytwory zagraniczne. U nas szczególnie zaleca się dodawanie kąpiei gazowej u osób niedokrwistych i u słabych, wrażliwych dzieci złożywanych. 5125 1 ?

Z poważaniem

Dr A. Gabryszewski

Docent chirurgii Uniwersytetu lwowskiego, go -- lekarz zakładowy w IWONICZU.

Karlsbad - Dr M. Wachnianin

ordynuje od 1 maja 3500 10 Haus Goldener Löwe naprzeciw Kurhausu.

Krakowski Instytut muzyczny

ogłasza konkurs:

1) na posadę nauczyciela śpiewu solowego; 2) na posadę drugiego nauczyciela względnie nauczycielki gimnastyki rytmicznej systemu Dalcroze'a. Podania wraz z podaniem kwalifikacji do dnia 20 lipca b. r.

Podania przyjmuje i wyjaśnień udziela kancelarya Instytutu, ulica św. Anny 1. 2.

ZAKOPANE Kubinówka

Pensjonat Maryi DZIECIOŁOWSKIEJ

POKOJE SŁONECZNE Z WIDOKIEM NA TATRY. KUCHNIA ZDROWA. CENY OD 6 K. 5183 2 3

Niebezpieczeństwa w czasie upałów

są bez wątpienia dla nienowiców największe, gdyż wtedy bardzo trudno dostać dla niego stosownego i nieszkodliwego pożywienia. Dając jednak swemu maleństwu Nestlégo maseczkę dla dzieci, która się już w tysiącach i tysiącach rodzin z pokolenia w pokolenie tak świetnie wystużyła, czczędzicie sobie wtedy nie tylko wielu trosk, lecz jeszcze będziecie widzieć swe bota świetnie się rozwijające. Proszę na żądanie wysłać natychmiast HENRI NESTLÉ, Wiedeń, I, Biberstrasse 34 m. 4772

Co powiadają lekarze? — Z pomiędzy wielu tysięcy świadectw znakomych lekarzy i profesorów uniwersytetu, wystawionych o naturalnej Saxelehnera gorzkiej wodzie, „Hunyady János”, a znajdujących się w księdze honorowej budapeszteńskiej firmy światowej, do której przystęp ma każdy człowiek, zasługuje na specjalną uwagę owo świadectwo radcy państwa Dra v. G. w Stuttgarcie; brzmie ono mianowicie, jak następuje: „Hunyady János” znacznie więcej, niż inna woda gorzka, okazała się znakomicie działającą przez swoją, nawet już w małej ilości zażyta, pewną i bezbolesną skuteczność, a szczególnie przy kongestjach mózgowych, o czem, przy przekrwieniach wątroby, kółkach, kamieni żółciowych, przy chorobach macicy, przy skłonnościach do podagry. Zaleca się już uderzająco łagodnym i miłym smakiem. 4880

Nowo wybudowany

SACHER KURHAUS-HEIMENHARDT-BADEN pod Wiedniem

w bardzo pięknej i letniej części Badeniu położony.

Zakład leczniczy dla chorób wewnętrznych i nerwowych. Psychoterapia podług prof. Dubois. Leczenie radiowe. Leczenie tężące i odtłuszczające. Odtłuszczający aparat Bergoniego do odtłuszczającego leczenia przez elektryzowanie mięśni. Osobliwe leczenie zwapnienia tętnic. Najlepsze miejsce do wyrobienia dla potrzebujących spokoju i dla ozdrowieńców.

Lekarz kier.: Dr Alfred Kortschan. Prospekty i wyjaśnienia przez dyrektora. Telefon Baden Nr 1. — Od 1 maja do 15 czerwca ceny niższe. 4004 9 10

Dr Helena Szelewska

specjalistka chorób dziecięcych, ordynuje w sezonie letnim od 1 czerwca w Rymanowie Zdroju. 4366 10 12

W LECIE

wydziela się i gromadzi na skórze głowy tłuszczy, łatwo jęczący, który wpły

